

TARINA SAUNATONTUSTA

 Iisi kannattanut uskoa silloin vaaria. Hän oli ihan lapsuudestani asti hokenut vanhoja tarinoitaan.

Yleensä ne kertoivat keijuista, tontuista ja mitä kummallisimmista taikaolentoista. Hän jopa osti minulle oman saunatontun, kun muutin mökille asumaan silloin täytettyäni 19-vuotta. Tontulla oli nokiset ruskeat housut, vihreä paita ja tummien kutrien peittoona punainen hilkkamyssy. Saunan ikkunalaudalle pikkuisen räsymaton päälle minä sen asetin katselemaan pienelle lammelle ja metsään.

Totta kai vaari oli antaessaan tontun minulle yrittänyt uskotella, että se elää. Joka ikinen kerta minä saunaan mennessäni sitä katsoin, mutta ei se ollut siitä minnekään liikahtanut. Katseli vain lammelle ja seiso i kesälläkin myssy päässä.

Kerran kun siskon lapset olivat kylässä, onnistui suloisen vaaleakutrisen Einon tiputtaa tonttu laudalta. Tontun pikku hilkkamyssy halkesi ja Eino oli pahoillaan, mutta minä liimasin myssyn uudelleen kiinni samalla kun selitin mitä hilkka tarkoittaa.

Kun muutamien vuosien kuluttua myös veli perheineen tuli tapaamaan minua, niin kuopuskaksoset Leila ja Luna löysivät tontun. Siihen he sitten ihastuivat ja ottivat sen mukaan mitä ikinä tekivätään. Tonttu sai maistaa laittamaani riisipuuroa ja käydä uimassa lammessa lumpeen päällä. Se sai tulla saunaan ja olla keinussa. Se sai maistaa makkaraa ja juosta pellolla tyttöjen kanssa.

Kerran se tonttu, nokinenäksi olivat kaksoset sen ristineet, tipahti saunalta mökkiin vievän mäen varrelle ja sitä etsittiin sitten ihan kissojen ja koirien kanssa. Lopulta löytyi rakas Nokinenä ja voi riemun määrää! Kyllä sitä hieman mietittiin, että miten oli tonttu niin kauas polulta päätynyt ei kai nyt ylämäkeen voi saunatonttukaan vierä!

Eivät tytöt sen jälkeen tonttua jättäneet silmistään milloinkaan. Kerran näin sen tyttöjen vaaleanpunaisten tökkien alla niin, että vain punainen myssy pilkkotti vällyjen raosta. Tonttu katseli Leilan valkoisen yöpuvun taskusta, kun tytöt kävivät pesulla ja söivät aamupalan. Se katseli Lunan laukusta, kun kävimme kylillä koruostoksilla. Se meni tyttöjen mukana nukkumaan, kun kello oli kymmenen, mutta aurinko vasta laski.

Yhtenä aamuna rynnistivät tytöt keittiöön niin että kannut ja kupit helisivät. Välittämättä hellalla odottavista pannukakuista he rysähtivät istumaan ja väittivät kiven kovaa, että tonttu oli puhunut. Leila puhui ja Luna korjasi aukkoja, joita hän ei muistanut sanoa. Kirjoitin jo silloin ylös sen mitä tytöt sanoivat.

” Minä heräsin ennen Lunaa ja etsin ensitöikseni tontun peittojen seasta ja asetin sen ikkunalaudalle. Sitten Luna heräsi ja kysyi, että missä oli hänen pehmokoiransa Pörrö. Ja sitten me etsimme sitä, mutta sitä ei millään meinannut löytyä. Ja sitten Luna syytti, että minä olisin hänen Pörrönsä varastanut. Minä kiistin ja meille syntyi riita. Ja sitten Luna potkaisu minua sääreen ja minä tönäisin takaisin. Ja Luna kaatui tontun päälle ja se tippui. Sain onneksi tontun kiinni ennen kuin se olisi tipahtanut lattialle. Ja silloin tonttu puhui! ” Silloin Luna korjasi: ” Sen ääni oli tuskin kuiskausta kovempi”. Ja Leila jatkoi. ” Totta Luna ja tonttu sano i: ”Älkää te koirasta huolehtiko, se jäi teillä kotiin, kun jo pakkasitte. Ette muistaneet Pörröä ennen kuin nyt koska ajattelitte vain minua. Olen siitä kiitollinen. En ole koskaan saanut osakseni niin paljon huomiota kuin nyt. ” Niin tytöt väittivät ja vaikka me kaikki aikuiset sen kiistimme eivät he millään mieltään muuttaneet. Veljen perhe lähti sinä iltana ja tonttu jäi tänne suurten hyvästien jälkeen. Asetin sen taas saunan ikkunalaudalle pikkuisen räsymaton päälle katselemaan lampea.

Nokisissa housuissa, vihreässä paidassa ja tummien kutrien peittoama punainen myssyhilikka päässä se seiso i. Aina minä sille katseen soin saunaan mennessäni, mutta ei se minulle koskaan puhunut. Mutta mistäs sen tietää, vaikka Nokinenä puhuisi vain kahdelle tytölle, jotka tulevat taas ensi kesänä. **LOPPU**